RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

nr. 238.729 van 29 juni 2017
in de zaak A. 215.271/IX-8607

In zake: Jean DEWIT
woonplaats kiezend te 1853 Strombeek-Bever
J. Van Elewyckstraat 92 bus 5

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Buitenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van de koninklijke besluiten van 13 december 2014 waarbij respectievelijk Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet worden benoemd tot adviseur bij de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (carrière Hoofdbestuur), in het Nederlandse taalkader en met uitwerking vanaf 1 maart 2002.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 237.916 van 10 april 2017 is het debat heropend en de behandeling van de zaak verwezen naar de gewone rechtspleging.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2017.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij dienstorder nr. 2001/20 van 20 juli 2001 maakt de secretaris-generaal van het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking bekend aan het personeel van het ministerie dat "het in de bedoeling ligt van de heer Minister te voorzien in 17 betrekkingen van adviseur".

3.2. Verzoeker stelt zich kandidaat voor elk van die zeventien betrekkingen.

3.3. Op 4 oktober 2001 onderzoekt de directieraad van het hoofdbestuur van het ministerie de kandidaatstellingen voor die betrekkingen.

Dit onderzoek houdt vooreerst een “[al]gemene voorstelling van de kandidaturen” in. Wat de kandidatuur van verzoeker betreft, stelt de directieraad:

> “Jean [Dewit] is 46 en licentiaat in de rechten. Hij heeft het tweetaligheidsattest. Hij begon zijn carrière bij de DGA en ging vervolgens over naar de DGC. Hier is hij reeds verscheidene jaren actief bij de directie noodhulp en juridische zaken. Twee en een half jaar heeft hij zijn werkzaamheden bij het departement onderbroken om de functie van gemeentesecretaris uit te oefenen. De heer [Dewit] is een bekwaam jurist die belangstelling heeft voor zijn taak. Hij heeft een kritische ingesteldheid en interesseert zich voor vraagstukken buiten zijn eigenlijke beroepssfeer. Toch heeft hij de neiging zich in te laten met dossiers waarvoor hij niet beschikt over de nodige technische know-how, geen professioneel belang heeft en die niet onder zijn bevoegdheid ressorteren. Als gevolg hiervan verstrekt hij bijwijlen juridische adviezen die voor betwisting vatbaar zijn. Tot nog toe heeft hij niet de gelegenheid gehad om te bewijzen dat hij leiding kan geven. Hij is perfect tweetalig.”

Vervolgens gaat de directieraad over tot een “vergelijking tussen de titels en verdiensten van de kandidaten aan de hand van de voor de functie van adviseur vooropgestelde algemene criteria”. Met betrekking tot de kandidatuur van verzoeker stelt hij:

> “Andere kandidaten doen het zeer goed in hun huidige functie maar beantwoorden niet aan alle algemene criteria:
> [...]
> Van de heer Dewit is tot nog toe nooit gebleken dat hij een team kan leiden.”

Ten slotte rangschikt de directieraad de kandidaten per betrekking, rekening houdend met het profiel van de functie. Verzoeker wordt voor geen enkele betrekking als eerste kandidaat gerangschikt.

3.4. Verzoeker wordt bij brief van 25 januari 2002 in kennis gesteld van de rangschikking van de kandidaten voor de verschillende betrekkingen.

3.5. Op 6 februari 2002 tekent verzoeker daartegen bezwaar aan. Zijn grieven luiden als volgt:

> "Dat bepaalde juridische standpunten die ik zou ingenomen hebben 'voor betwisting vatbaar zijn'.
> Terwijl het eigene van een juridische stelling juist is dat enkel een toetsing door de rechter toelaat haar te valideren, of niet. En dat diegene die een bepaald standpunt inneemt of wil verkondigen, liefst rekening houdt, wil hij zijn geloofwaardigheid bewaren, met de gangbare rechtspraak en de algemeen aanvaarde rechtsleer.
>
> Dat ik 'tot nog toe ... niet de gelegenheid gehad (heb) om te bewijzen dat (ik) leiding kan geven'.
>
> De vraag kan gesteld worden hoe deze 'vaststelling' te rijmen valt met die andere vaststelling, enkel regels voordien, dat ik tweeënhalf jaar het ambt heb uitgeoefend van gemeentesecretaris? Terwijl het specifieke van déze functie juist is, dat de gemeentesecretaris niet enkel aan het hoofd te staat van het gemeentepersoneel, maar vooral dat hij er leiding aan geeft. Terloops wens ik er aan te herinneren dat het op uitdrukkelijk verzoek van het Departement is, dat ik uiteindelijk verzaakt heb aan deze functie, om opnieuw ter beschikking van het Departement te zijn.
>
> Tenslotte wens ik te laten opmerken nooit te zijn gevlucht voor enige verantwoordelijkheid, maar is het het Departement zélf, dat zonder mij daarin te kennen, enkele jaren geleden, om redenen die helemaal geen uitstaans hadden met mijn functioneren, mij de verantwoordelijkheid van de dienst heeft onttrokken waar ik twaalf jaar aan één stuk mijn beste krachten aan heb gewijd."

3.6. Op 6 maart 2002 onderzoekt de directieraad de bezwaarschriften die door verschillende kandidaten zijn ingediend. De bespreking van verzoekers bezwaarschrift wordt als volgt weergegeven in het verslag van de vergadering:

> "In zijn schrijven verklaart de heer Dewit dat alleen een tribunaal bij machte is te oordelen over de juiste interpretatie van een tekst. Dit is volledig juist maar het is niet minder juist dat indien een aantal elementen van de basisredenering niet gerespecteerd worden van meet af aan, er een grote kans bestaat dat het resultaat verkeerd is.
>
> Het blijkt nu dat de heer Dewit, niet alle regelgeving en wettelijke bases gebruikt voor zijn juridische gedachtengang of nog dat hij tot besluiten komt die, in sommige opzichten juistheid missen. In bepaalde domeinen houdt hij niet voldoende rekening met de evolutie van de jurisprudentie.
>
> De verklaringen wat betreft de manier waarop hij zijn taak van gemeentesecretaris heeft vervuld kunnen niet nagetrokken worden door deze Raad en dienen niet in overweging genomen te worden om de beoordeling, die deze

Raad dient te maken van de professionele kwaliteiten van de heer Dewit binnen ons departement te herzien.

Tenslotte dient ook benadrukt te worden dat het uit hoofde is van het verbod om twee verschillende administratieve loopbanen te cumuleren dat de heer Dewit uitgenodigd werd een keuze te maken en dat zijn keuze gevallen is op een terugkeer naar ons Departement.

Dit bezwaarschrift heeft niet echt nieuwe elementen aan het licht gebracht."

3.7. De secretaris-generaal bezorgt met een nota van 27 maart 2002 het benoemingsdossier aan de minister. In deze nota zet de secretaris-generaal de gegevens op taalgebied uiteen waarmee volgens hem rekening zal moeten worden gehouden bij het verrichten van de benoemingen. Hij is van oordeel dat zes betrekkingen moeten worden toegewezen aan Franstaligen en tien betrekkingen aan Nederlandstaligen, teneinde het taalevenwicht te herstellen.

3.8. Bij koninklijke besluiten van 29 maart 2002 worden zestien ambtenaren benoemd tot adviseur, onder wie ook Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet.

3.9. Bij arrest nr. 207.718 van 28 september 2010 vernietigt de Raad van State, op vordering van verzoeker, onder meer de benoemingen van Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet tot adviseur, wegens een schending van artikel 39, § 1, van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gelezen in samenhang met artikel 17, § 1, B, 1°, van diezelfde wetten (hierna: de bestuurstaalwet). De nota van 27 maart 2002 waarmee de secretaris-generaal het dossier betreffende de benoemingsprocedure aan de minister bezorgde, was immers uitsluitend in het Frans gesteld, terwijl ze "méér [was] dan een louter formeel schrijven waarmee het dossier [...] aan de minister [werd] overgemaakt", maar "[g]elet op [haar] inhoud [...] geacht [moest] worden het geheel van de benoemingen inhoudelijk te hebben beïnvloed".

3.10. Nadat de bedoelde nota ook in het Nederlands is gesteld, neemt de Koning op 2 november 2010 nieuwe benoemingsbesluiten, waarbij onder meer

Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet opnieuw worden benoemd tot adviseur, met ingang van 1 maart 2002.

3.11. Verzoeker stelt ook tegen deze nieuwe benoemingsbesluiten een annulatieberoep in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 vernietigt de Raad van State onder meer de benoemingen van Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet tot adviseur, ditmaal wegens een schending van artikel 43*ter*, § 4, van de bestuurstaalwet en van het koninklijk besluit van 14 juli 2006 'tot vaststelling van de taalkaders van het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking'. De nieuwe benoemingsbesluiten vergrootten immers het bestaande onevenwicht in de bezetting van de taalkaders ten nadele van de Franse taalrol.

3.12. Bij koninklijke besluiten van 13 november 2013 worden Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet opnieuw benoemd tot adviseur bij de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (carrière Hoofdbestuur), in het Nederlandse taalkader en met uitwerking vanaf 1 maart 2002. De respectieve benoemingsbesluiten overwegen onder meer dat "het taalevenwicht op de tweede taaltrap momenteel toelaat dat er kan worden overgegaan tot de bevordering" van de voornoemde kandidaten.

Dit zijn de thans bestreden besluiten.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43*ter*, § 4, van de bestuurstaalwet en van het koninklijk besluit van 28 januari 2013 ‘tot vaststelling van de taalkaders van het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking’ (hierna: het koninklijk besluit van 28 januari 2013).

Volgens verzoeker is het taalevenwicht nog steeds niet gerespecteerd. Hij betoogt dat de cijfergegevens die door de verwerende partij tot nog toe in de verschillende procedures werden meegedeeld niet accuraat zijn, “omwille van de vele anomalieën waarmede zij behept zijn, en de onregelmatigheden die dienen te worden vastgesteld”. Er moet, aldus verzoeker, ook rekening worden gehouden met het feit dat “diplomaten en consuls-kanseliers functies bezetten op het kader van het Hoofdbestuur”, dat “experten [...] niet meegeteld worden als het op taalkaders aankomt” en dat “ook ambtenaren uit andere Departementen, die reeds meerdere jaren aan het Departement verbonden zijn, eveneens niet worden meegeteld bij de berekening van de taalkaders”.

5. In zijn memorie van wederantwoord laat verzoeker gelden dat de verwerende partij zwijgt over “het probleem van de diplomaten toegevoegd aan het Hoofdbestuur”. Hij wijst erop dat artikel 43, § 3, van de bestuurstaalwet geen onderscheid maakt tussen functies en betrekkingen van de binnen- en de buitencarrière en geen gewag maakt van afzonderlijke taalkaders voor de ambtenaren bij het hoofdbestuur enerzijds en de diplomaten op post in het buitenland anderzijds. Volgens verzoeker zou, desgevallend, alleszins de vraag rijzen naar de wettelijkheid van een dergelijk onderscheid, dat geen grondslag vindt in de

bestuurstaalwet. Verzoeker stelt vast dat op 28 januari 2013 taalkaders werden aangenomen voor de binnencarrière van het hoofdbestuur, maar niet voor de diplomaten toegevoegd aan het hoofdbestuur en dat voor de diplomaten als zodanig er überhaupt sedert jaren geen geldige taalkaders meer voorhanden zijn. Hij leidt hieruit af dat de verwerende partij ook zelf niet meer gelooft in de noodzaak van dit onderscheid.

Verzoeker stelt voorts nog steeds niet te beschikken over accurate en pertinente cijfergegevens omtrent de diplomaten en de kanselarijambtenaren, van wie de graad gelijkgesteld is met de functies die de tweede taaltrap uitmaken en die verbonden zijn aan het hoofdbestuur. Daarom is hij zelf op zoek gegaan en heeft hij “op een redelijk betrouwbare wijze” gevonden dat een honderdtal diplomaten van de tweede en derde administratieve klasse toegevoegd zijn aan het hoofdbestuur, maar “niet geïmputeerd zijn op enig geldig taalkader”. Minstens 21 Franstaligen en 39 Nederlandstaligen onder hen oefenen effectief functies uit op het departement zelf. Het gaat om functies die ook kunnen toekomen of worden toevertrouwd aan ambtenaren van de binnencarrière. Volgens verzoeker “zal dit onevenwicht niet zoveel verschillend zijn van de verhouding die voorlag op 12 december 2014”.

Verzoeker besluit dat op de vooravond van het nemen van de bestreden besluiten ofwel geen geldige taalkaders voorhanden waren, ofwel minstens een feitelijk onevenwicht bestond in de bezetting van de functies op het hoofdbestuur ten belope van meer dan tien – wellicht twintig – eenheden ten nadele van de Franstalige ambtenaren van de tweede taaltrap. Dit onevenwicht is volgens verzoeker ingevolge de bestreden benoemingsbesluiten alleen maar vergroot. Hij meent dan ook dat deze besluiten overeenkomstig artikel 58 van de bestuurstaalwet moeten worden gesanctioneerd met “de absolute en ambtshalve nietigheid”.

6. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de cijfergegevens die werden neergelegd door de verwerende partij geen rekening houden met de agenten van de buitencarrière die – bij ontstentenis van taalkaders – op een onwettige wijze werden aangesteld en gehandhaafd om een betrekking te bezetten op het organieke kader van het hoofdbestuur en er een functie uit te oefenen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin onder meer is geoordeeld dat het ministerie van Buitenlandse Zaken geen abstractie kan maken van deze agenten wanneer het overgaat tot de bevordering van agenten van het hoofdbestuur. Gelet op de *ratio legis,* geldt dit volgens verzoeker ook voor experten die door het departement worden aangetrokken en voor ambtenaren van andere administraties die in de schoot van de FOD Buitenlandse Zaken bedrijvig zijn.

Beoordeling

7. Verzoeker heeft in beginsel niet het rechtens vereiste belang bij het horen gegrond verklaren van een middel dat tot gevolg zou hebben dat het voordeel dat hij nastreeft met zijn beroep hem moet worden ontzegd omdat hij niet in aanmerking komt voor de nagestreefde benoeming. Dit is evenwel anders indien hij, zoals hij hier beoogt, kan aantonen dat de benoemde kandidaten, gelet op de feitelijke bezetting van de taalkaders evenmin voor een benoeming in aanmerking kwamen.

8. Artikel 43*ter*, § 4, eerste lid, van de bestuurstaalwet luidt als volgt:

> "De Koning bepaalt, voor een duur van ten hoogste zes jaar, die wordt hernieuwd zo geen wijziging optreedt, voor iedere centrale dienst het percentage betrekkingen dat aan het Nederlands en aan het Frans kader dient toegewezen met inachtneming, op elke taaltrap, van het wezenlijk belang dat de Nederlandse en de Franse taalgebieden respectievelijk voor iedere dienst vertegenwoordigen."

De krachtens deze wetsbepaling door de Koning vastgestelde taalkaders beogen in de centrale diensten van de gecentraliseerde federale overheidsdiensten een evenwichtige verdeling van de betrekkingen tussen ambtenaren van de Nederlandse taalrol en ambtenaren van de Franse taalrol tot stand te brengen per trap van de hiërarchie. Benoemingen die in een welbepaalde trap van de hiërarchie worden verricht, dienen steeds zo dicht mogelijk het in de taalkaders vastgelegde evenwicht te benaderen. Aangezien taalkaders niet meer voorzien in een numerieke verdeling, in absolute cijfers, van de betrekkingen tussen Nederlandstaligen en Franstaligen, maar in een procentuele verdeling daarvan, moet het na te streven evenwicht worden beoordeeld in het licht van de aldus voorgeschreven verhouding.

9. De taalkaders bij het hoofdbestuur van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking zijn, met toepassing van artikel 43*ter*, § 4, eerste lid, van de bestuurstaalwet, laatst vastgesteld bij het reeds genoemde koninklijk besluit van 28 januari 2013, met uitwerking vanaf 23 januari 2013.

Artikel 1 van dit koninklijk besluit voorziet in een gelijke verdeling – telkens 50% – van de betrekkingen op de tweede trap van de hiërarchie tussen het Franse en het Nederlandse taalkader.

10. Luidens artikel 1 van het koninklijk besluit van 19 september 2005 ‘tot vaststelling, met het oog op de toepassing van artikel 43*ter* van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van de betrekkingen van de ambtenaren van de centrale diensten van de federale overheidsdiensten, die eenzelfde trap van de hiërarchie vormen’, behoren onder meer betrekkingen die overeenstemmen met de functies van de klasse A3, zoals de functie van adviseur, tot de tweede trap van de hiërarchie.

11. De verwerende partij legt in haar administratief dossier concrete cijfergegevens voor in verband met de bezetting van de taalkaders op het hoofdbestuur van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, wat de tweede trap van de hiërarchie betreft. Uit de neergelegde stukken blijkt dat de bezetting van de taalkaders op de tweede trap van de hiërarchie op 12 december 2014 – met andere woorden daags vóór de bestreden benoemingen – er als volgt uitzag: 52 Franstaligen, tegenover 50 Nederlandstaligen. Op 13 december 2014 – na de bestreden benoemingen – was de bezetting als volgt: 52 Franstaligen, tegenover 53 Nederlandstaligen. Derhalve heeft de verwerende partij met de bestreden benoemingen in de klasse A3 het evenwicht tussen de beide taalkaders nagestreefd.

12. Voor zover verzoeker laat gelden dat bij het bepalen van de feitelijke bezetting van de taalkaders bij het hoofdbestuur, ten onrechte geen rekening is gehouden met experten, ambtenaren van andere departementen en ambtenaren van de buitenlandse carrière die werkzaam zijn bij het hoofdbestuur, kan hij niet genoegzaam overtuigen. Hij brengt geen enkel concreet gegeven aan over experten en ambtenaren van andere departementen die op het ogenblik van het nemen van de bestreden benoemingsbesluiten aangesteld zouden zijn geweest in betrekkingen van de tweede trap van de hiërarchie bij het hoofdbestuur van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, zonder dat daarmee rekening zou zijn gehouden. Bij zijn memorie van wederantwoord voegt hij wel lijsten van diplomaten van de tweede en derde administratieve klasse die toegevoegd zouden zijn aan het hoofdbestuur en aldaar een functie zouden uitoefenen. Daargelaten of deze door verzoeker vermelde personen een betrekking bekleden waarin is voorzien in de personeelsformatie van het hoofdbestuur, moet worden vastgesteld dat de neergelegde lijsten, zoals verzoeker zelf stelt, betrekking hebben op de maand oktober 2015, zodat ze hoe dan ook niet kunnen bewijzen of zelfs maar aannemelijk maken dat bij het nemen van de bestreden benoemingsbesluiten, bijna een jaar vroeger, op 13 december 2014, de taalkaders niet werden gerespecteerd.

13. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het gezag van gewijsde van arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 van de Raad van State.

Verzoeker stelt dat de inbreuk die aanleiding heeft gegeven tot de vernietiging van de benoemingsbesluiten van 2 november 2010 een schending betrof van artikel 43*ter*, § 4, van de bestuurstaalwet en van het koninklijk besluit van 28 januari 2013. Hij volhardt dat het taalevenwicht ook door de thans bestreden benoemingen niet kan zijn nagestreefd, "omwille van de vele anomalieën waarmede de cijfergegevens behept zijn, en de onregelmatigheden die werden vastgesteld". Hij herhaalt dat deze overtreding overeenkomstig artikel 58 van de bestuurstaalwet moet worden beteugeld met een ambtshalve nietigheid van de desbetreffende akten en dat deze absolute nietigheid van dwingend recht en van openbare orde is.

15. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat de verwerende partij in november 2010 de procedure al eens heeft hernomen en dat er toen opnieuw onregelmatigheden werden begaan die bij arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 werden beteugeld. In december 2014 heeft de verwerende partij de procedure nogmaals hernomen en heeft zij opnieuw een even grote onregelmatigheid tegen dezelfde wetsbepaling begaan.

16. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat de thans bestreden benoemingsbesluiten met miskenning van het gezag van gewijsde van

arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 zijn genomen, omdat het taalonevenwicht dat op de vooravond van deze besluiten bestond, erdoor nog is toegenomen.

Beoordeling

17. Zoals *sub* 3.11 werd vermeld, heeft de Raad van State bij arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 onder meer de benoemingen van Ann De Ridder, Filip David en Wim Van Praet tot adviseur vernietigd, op grond van een schending van artikel 43*ter*, § 4, van de bestuurstaalwet en van het koninklijk besluit van 14 juli 2006 'tot vaststelling van de taalkaders van het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking'. Deze benoemingsbesluiten vergrootten immers het bestaande onevenwicht in de bezetting van de taalkaders ten nadele van de Franse taalrol.

Met de thans bestreden benoemingsbesluiten heeft de verwerende partij aan die vastgestelde onwettigheid willen verhelpen. Zoals uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken, toont verzoeker niet aan dat daarbij wederom het voorgeschreven taalevenwicht zou zijn miskend.

Het valt dan ook niet in te zien dat de bestreden benoemingsbesluiten het gezag van gewijsde van arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 zouden miskennen.

18. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

19.2. In een *eerste middelonderdeel* argumenteert hij dat de directieraad tijdens de vergaderingen van 4 oktober 2001 en 6 maart 2002 ten onrechte bepaalde beoordelingen heeft uitgesproken over zijn persoon en zijn bekwaamheid. Zo is volgens hem de bewering dat “hij bijwijlen juridische adviezen [verstrekt] die voor betwisting vatbaar zijn”, contradictorisch met de bevinding dat hij “een bekwaam jurist [is] die belangstelling heeft voor zijn taak”. De negatieve uitspraken en evaluatie vinden volgens verzoeker geen enkele grond in zijn persoonlijk dossier en zijn willekeurig, niet gestaafd en volledig uit de lucht gegrepen. Verzoeker verwijst naar zijn bezwaarschrift van 7 februari 2002 en het, naar zijn oordeel, al even willekeurige antwoord van de directieraad daarop van 6 maart 2002, volgens hetwelk hij “niet alle regelgeving en wettelijke bases gebruikt voor zijn juridische gedachtengang of nog dat hij tot besluiten komt die, in sommige opzichten juistheid missen” en hij “[i]n bepaalde domeinen [...] niet voldoende rekening [houdt] met de evolutie van de jurisprudentie”. Hij benadrukt dat niets uit zijn dossier zulke “vrijblijvende” negatieve bedenkingen toelaat en hij merkt op dat het slechts de eerste maal is dat hij met zulke “originele” appreciatie wordt geconfronteerd. Verzoeker leidt hieruit af dat de verslagen van de voormelde vergaderingen van de directieraad bezwaarlijk een gemotiveerde rechtsgrond bieden voor de bestreden koninklijke besluiten.

Verzoeker wijst er nog op dat er niet aan kan worden voorbijgegaan dat hij reeds meerdere malen met succes de Raad van State heeft gevat zonder daartoe een beroep te hebben moeten doen op de hulp van anderen.

19.3. In een *tweede middelonderdeel* laat verzoeker gelden dat het onderzoek en de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, waarnaar de bestreden benoemingsbesluiten verwijzen, reeds dateren van dertien jaar geleden. Er is volgens verzoeker dan ook geen recente afweging gebeurd. De minister werd aldus niet op een rechtsgeldige wijze op de hoogte gebracht van voorstellen van het directiecomité, zodat hij ook geen rechtsgeldige beslissing heeft kunnen nemen ten aanzien van de eventueel te bevorderen adjunct-adviseurs. De desbetreffende overwegingen en motieven kunnen de bestreden benoemingsbesluiten onmogelijk schragen.

20. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat, zoals hij in het verleden reeds meermaals heeft laten gelden, geen enkel stuk van het administratief dossier toelaat de besluiten te trekken die in de verslagen van de directieraad tot uiting komen. Hij voegt eraan toe dat de omstandigheid dat de Raad van State in het verleden de onwettigheid van bepaalde voorbereidende handelingen niet heeft vastgesteld, niet betekent dat die handelingen “witgewassen [zouden zijn] van elk gebrek”. De verwerende partij heeft dan weer meermaals de gelegenheid gehad zich ertegen te verweren, maar zij heeft dat nagelaten “omdat er nu eenmaal geen verweer was”. Gelet op de zware appreciatiefouten kunnen de voorbereidende handelingen volgens verzoeker evenwel niet behouden blijven en kunnen ze de bestreden benoemingsbesluiten onmogelijk rechtsgeldig onderbouwen.

21. In zijn laatste memorie stelt verzoeker dat zelfs indien de Raad van State in dit verband slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt, het overduidelijk is dat de directieraad niet over één element uit zijn dossier beschikte dat toeliet zich negatief over zijn persoon uit te laten.

Beoordeling

22.1. Voor zover verzoeker in het eerste middelonderdeel aanvoert dat bepaalde bevindingen van de directieraad contradictorisch zijn, moet worden vastgesteld dat hij enkele zinsneden isoleert uit de "[a]lgemene voorstelling van de kandidaturen" in het verslag van de directieraad van 4 oktober 2001. Wanneer evenwel de gehele voorstelling van de kandidatuur van verzoeker wordt gelezen, zoals ze hiervóór *sub* 3.3 is aangehaald, moet evenwel redelijkerwijze worden besloten dat het niet tegenstrijdig is enerzijds aan te nemen dat verzoeker "een bekwaam jurist [is] die belangstelling heeft voor zijn taak" en anderzijds daarbij te nuanceren dat verzoeker wel "de neiging heeft zich in te laten met dossiers waarvoor hij niet-beschikt over de nodige technische know-how, geen professioneel belang heeft en die niet onder zijn bevoegdheid ressorteren", waardoor "hij bijwijlen juridische adviezen verstrekt die voor betwisting vatbaar zijn".

Dat die laatste bewering, net zoals enkele andere door verzoeker geïsoleerde onderdelen van het antwoord van de directieraad op zijn bezwaarschrift, niet wordt gestaafd door enig stuk van het administratief dossier, verantwoordt nog niet de conclusie dat de bestreden benoemingsbesluiten bij gebrek aan een deugdelijke grondslag onwettig zouden zijn. Uit het verslag van de directieraad van 4 oktober 2001, in het bijzonder de "[v]ergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten", blijkt immers dat ten aanzien van verzoeker als decisief gegeven in aanmerking is genomen dat "tot nog toe nooit is gebleken dat hij een team kan leiden". Op verzoekers bezwaar in dit verband dat hij tweeënhalf jaar de functie van gemeentesecretaris heeft uitgeoefend, vermocht de directieraad te antwoorden dat de manier waarop verzoeker dat heeft gedaan, niet kon worden nagetrokken en niet in overweging moet worden genomen om de beoordeling van zijn professionele kwaliteiten binnen het departement te herzien. Verzoeker betwist dit laatste als zodanig niet.

Het eerste middelonderdeel is dan ook niet gegrond of kan op zijn minst niet tot de nietigverklaring van de bestreden benoemingsbesluiten leiden.

22.2. Zoals de Raad van State ook al heeft overwogen in arrest nr. 229.258 van 20 november 2014 (onder nrs. 18, 19.1 en 24.1) en voor de voorliggende zaak bevestigt, volgde uit de vernietiging van de vroegere benoemingsbesluiten niet noodzakelijk dat de verwerende partij verplicht was de benoemingsprocedure van meet af aan te hernemen. Ingevolge het voormelde arrest mocht de verwerende partij de benoemingsprocedure hernemen vanaf het punt van de vastgestelde onwettigheid, die erin bestond dat de evenwichtige invulling van de voorgeschreven taalkaders niet was gerespecteerd. De voorbereidende handelingen bleven ook na het vernietigingsarrest bestaan. Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat er voor de verwerende partij, gelet op het tijdsverloop, dwingende redenen waren om de beoordeling van de kandidaatstellingen opnieuw te doen of om de benoemingsprocedure met een nieuwe vacantverklaring te herbeginnen. De thans bestreden benoemingsbesluiten mochten dan ook verwijzen naar de bestaande bevindingen van de directieraad en de door deze raad opgestelde rangschikking van de kandidaten, waarvan verzoeker de onwettigheid niet aantoont.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

23. Het derde middel is in genen dele gegrond.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

24. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur “zoals de in rechte vereiste minimum zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

Hij stelt dat het niet redelijk is dat de verwerende partij zich opnieuw beroept op bevindingen die reeds meer dan dertien jaar oud zijn, om de thans bestreden benoemingsbesluiten te onderbouwen. Aangezien de verwerende partij in 2010 reeds gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om de procedure te hernemen vanaf het punt waar ze fout was gelopen, kan zij dit volgens verzoeker nu niet meer doen. Het gebrek aan een pertinente en recente evaluatie door een bevoegd directiecomité kan bezwaarlijk worden verholpen door een loutere verwijzing naar dertien jaar oude bevindingen van een niet meer bestaande directieraad.

Verzoeker merkt nog op dat de verwerende partij reeds van bij zijn eerste vernietigingsberoep kennis heeft van zijn bezwaren tegen de bevindingen van de directieraad en de conclusies die daaruit worden getrokken. Sedertdien heeft de verwerende partij daarmee helemaal geen rekening gehouden bij “de herbevorderingen”. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat de benoemende overheid met voldoende zorg en redelijkheid te werk is gegaan, zo doet verzoeker gelden.

25. In zijn memorie van wederantwoord laat verzoeker nog gelden dat de verwerende partij *in casu* onmogelijk kon herbenoemen, zonder een geheel nieuwe voorbereidende procedure te doorlopen, aangezien er onwettigheden aan “de voorbereidende werken” kleefden. Het is niet omdat de voorbereidende bestuurshandelingen nog niet door de Raad van State werden vernietigd, dat ze

daarom onbesproken waren. Door zich zelfs geen vragen te stellen over verzoekers bezwaren, is de verwerende partij tekortgeschoten en heeft zij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Beoordeling

26. Verzoeker herhaalt in dit vierde middel in essentie de argumentatie die hij heeft uiteengezet in het derde middel. Hij beklaagt er zich namelijk over dat de bestreden benoemingsbesluiten gesteund zijn op adviezen die reeds vele jaren oud zijn en waarvan hij de regelmatigheid altijd heeft betwist. Hij onderkent in de handelwijze van de verwerende partij thans een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zij herhaald dat verzoeker de onwettigheid van de voorbereidende handelingen van de directieraad niet aantoont en evenmin aannemelijk maakt dat er redenen waren die de verwerende partij ertoe noopten de benoemingsprocedure *ab initio* te hernemen. Voorts impliceert de omstandigheid dat de verwerende partij in het kader van dezelfde benoemingsprocedure tot twee keer toe gestuit is op een vernietigingsarrest van de Raad van State en telkens daarop heeft gereageerd met een herneming van de procedure vanaf het punt van de vastgestelde onwettigheid, geenszins dat de thans bestreden benoemingsbesluiten met schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn tot stand gekomen.

27. Het vierde middel is evenmin gegrond.

V. Bijkomende vordering

28. Verzoeker vraagt in zijn inleidend verzoekschrift “om te vermijden dat er een eindeloze procedureslag zou ontstaan, [...] verwerende partij verbod op te leggen nog over te gaan tot enige herbenoeming of herbevordering,

zonder daarbij de geëigende procedure(s) te respecteren, op straffe van een dwangsom van 8000,- Euro per overtreding en per dag dat de ligieuze toestand zou aanhouden".

29. Nu verzoeker geen gegronde middelen aanvoert die de nietigverklaring van de bestreden benoemingsbesluiten verantwoorden, is deze bijkomende vordering van verzoeker alleszins doelloos.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 juni 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Vera Wauters	**Geert Van Haegendoren**